Anul VI. Nr. 3 Prețul 3 Lei exemplarul Sibiu, 17 Noemvrie 1940.

Glasul Strămoșesc

Fondator: † Dr. ION BANEA
Director: Prof. N. PETRAȘCU

Foaie scrisă în duhul Ardealului legionar

Adresa:
„GLASUL STRĂMOȘESC"
Sibiu, Piața Regele Ferdinand 2

LEGIUNEA ȘI STUDENȚII

de Viorel Trifa

Câteva cuvinte sau o pagină nu vor putea tălcui niciodată pagina vie pe care a înscris-o corpul studențesc în Mișcarea Legionară. Nici nu știu dacă este bine zis: „Legiunea și studențimea" pentrucă studențimea nu este un capitol în Mișcare, așa cum ar fi de pildă capitolul Legiunea și avocații, Legiunea și profesorii etc. Fără nici un fel de mândrie de corp, se poate spune, cu fruntea sus, că Mișcarea a fost adeseori studențimea și studențimea a fost Mișcarea. Legiunea a fost în începuturile ei o mișcare studențească. Până târziu omul de pe stradă n'a putut distinge unde începe Legiunea și unde studențimea. Și pe bună dreptate. Spiritul legionar se cuibărise în sânul Universităților. De acolo și-a recrutat Legiunea elementele de luptă și de gând.

Vrea cineva să se convingă de asta? Să ia la rând treburile statului legionar de azi. In Ministere ne întâlnim cu studenți, la prefecturi — chiar dacă nu cu titulari, ci cu ajutori, studenți, în poliția legionară studenți, în Secretariatul Mișcării studenți, și afară de asta în unitățile propriu zis studențești, studenți; se face vreo dată de gardă undeva, acolo sunt și studenți, intervine vreo sărbătoare acolo iar studenți.

Acest mare rezervoriu de luptători legionari este mândria noastră. In trecut la fel.

Marile lovituri ale trecutului legionar au fost date în majoritate de studenți, prin studenți cu studenți.

Mișcarea Legionară a dominat strada exclusiv prin studenți.

Astăzi rolul acesta îi revine muncitorimii. In primul rând muncitorimii și numai în al doilea rând nouă.

Taina acestor fapte este ideea Căpitanului de a face ca idealurile studențimii să fie aceleași cu ale Legiunii. Câtă vreme studențimea nu s'a identificat cu idealurile Mișcării legionare totul a fost paradă. Ori decâte ori s'a întreprins vreo mișcare așa numită studențească — adică nu total legionară — ea a eșuat (cazul tuturor Fronturilor studențești indiferent de generație).

Nu există mișcare studențească în afara Mișcării Legionare

Ce vrea Mișcarea Legionară vrem și noi și noi nu vrem decât ceeace vrea Mișcarea. Așa se explică de pildă faptul că noi studenții nu mai cântăm „Imnul studențesc", („Studenți creștini din

(Continuare în pag. 2)

STUDENȚ

A fi student român este o neprețuită onoare.

A deveni student legionar este o predestinare.

In istoria românismului, studențimea, care a pășit pe urma Căpitanului și a lui Moța, a înfăptuit singura revoluție adâncă și va schimba pentru veacuri cursul destinului nostru. Deaceea cine intră în comunitatea studențească este înălțat deodată pe culmile Istoriei unde au așezat precursorii studențimea română.

O neprețuită onoare!

Devine student legionar, iar mâine ziditor de țară eternă, acela ce are conștiința jar, la para căruia se topește țipătul instinctelor comune. Legiunea, să nu uităm, este spiritualizare până la sfințenie.

In Legiune sunt continuu prezenți mântuitorii prin jertfa de sine. Alături de ei nu pot sta decât predestinații.

S'au redeschis la 1 Noemvrie porțile universităților. Și au intrat copleșiți de prezența spirituală a înaintașilor martiri, studenții cei noui. Profesorii și studenții s'au înfrățit în aceeaș credință. Iar țara a tremurat de fericire și nădejde.

Sfântă tinerețe... mândrie românească... studenții...

(„Buna Vestire", 8 Nov. 1940) **ALEX. CONSTANT**

„Când fiecare Român va ajunge să-și facă datoria fără ca să-l vadă nimeni, atunci vom fi mântuiți".

(Corneliu Z. Codreanu, Circulări, p. 171).

Cele două studențimi

de † Vasile Marin

Să nu ni se pară ciudat. Da, în cadrul aceleiași vieți universitare, ca două corpuri cu activitate distinctă, se înfruntă două studențimi. Să le conturăm, începând prin a le preciza pozițiile.

Există pe deoparte studențimea anonimă, indiferentă și pasivistă la orice manifestare a instinctului național, masa gregară cu preocupări exclusiv alimentare, către care se îndreaptă, interesat, toată simpatia autorităților de orice fel, universitare sau administrative.

Alcătuită din cohorta aspiranților la funcții bugetare, către această studențime se întind mrejele tuturor sirenelor politice, pentrucă prin ajutorul ei se satisfac o serie de interese precis delimitate: a) se promovează *cantitativ* elemente mediocre și docile pentru cadrele statului nefiresc de astăzi, consolidându-se, aparent, pozițiile primejduite de valurile unei lumi noui, ale acestui stat; b) apreciată *numeric*, această studențime oficializată este transformată într'un fel de clocitoare model din a cărei producție partidele de guvernământ, pe rând, își vor recolta o clientelă desvoltată; c) interpretată exclusiv cantitativ, această masă studențească servește ca argument ori de câte ori, pentru zăpăcirea opiniei cinstite a țării, se aruncă de sus dela tribună formula statului cultural; d) însfârșit, în largă măsură, către aceiași studențime se îndreaptă discret și remuneratoriu solicitudinea poliției și a siguranței, care își recrutează de aci agenții necesari, cozile de topor împotriva mișcărilor întreprinse de aceasta pentru revendicările ei drepte, fie prin uneltirile de orice formă de a transforma în masă de manevră pentru guvern aceiaș studențime, atunci când planurile de boicot au eșuat.

Iată în linii largi cum se așează problema unei bune părți din studențime, a acelei studențimi care și-a făcut din viața universitară un coridor către o profesie, pentru ca mai târziu, pe baza diplomelor obținute, să bată la ușile mandarinatului bugetar, și odată instalarea în funcții realizată, prin protecția obligatorie a politicii, să împânzească țara cu o serie de oameni „cumsecade" și „cuminți", zeloși gardieni ai actualelor așezări, fie că sunt doctori sau avocați, profesori sau ingineri și mai cu vremea (de ce nu?) Secretari și Subsecretari de Stat, conducători ai instituțiilor de cari depinde uneori soarta acestui neam.

Acestei studențimi și oamenilor eșiți din rândurile ei, îi da-

(Continuare în pag. 2)

O scrisoare

Era în pragul unui nou congres studențesc. Cel din 1937, dar care nu s'a mai putut deschide. Erau mulți și întunecați la suflet cei cari se înspăimântau numai la gândul luminii răspânditorilor de lumină. De atunci lumina s'a călit în întunerecul beciurilor și închisorilor. A căpătat cerească putere din focul sabiei Arhanghelului dreptății, din jertfa celor mulți înșiruiți, acolo sus, în rândurile multe ale Legiunilor Cerești.

Acum studenții își cheamă din nou în rânduri, pe cel mai mic vârstnic, dar cel mai iubit camarad. Pe **Mihail Moța**. Trup din trup de erou. Minte din minte de înțelept. Lumină din lumină de jertfă. A tatălui. A gândului și faptei eroului. Crucii și Neamului.

Iși cheamă camaradul prin aceleași rânduri — scrise în 28 Ianuarie 1937. Scriau atunci studenții Bucureștiului. Acum scriu toți studenții Țării, prin dragostea lor și prin președintele lor, acum al tuturor.

Iată scrisoarea de atunci:

Iubite camarade Mihail,

In adunarea generală de astăzi studenții dela Universitatea din București te-au ales membru de onoare al Centrului studențesc.

Aducându-ți acestea la cunoștință iți trimitem caldele noastre îmbrățișări și te rugăm să ne socotești frații tăi de luptă, de durere și de bucurie.

Președinte,
VIOREL TRIFA.

Secretar General,
IORDACHE SPÂNU

Era atunci camaradul *Mihail Moța* de 9 ani. *Azi are 12 ani.* Și nu va trece mult și vom vedea un chip cu fruntea lată și senină conducând cohorte noui de legionari. Cohorte de jertfe, de muncă, de lumină. Așa cum a condus acelaș chip în vremuri de urgie și întunerec. Așa credem că vrea și bunul Dumnezeu și dreptul Arhanghel. Amin.

Cele două studențimi

(Urmare din pag. 1)

torăm în cea mai largă măsură nenorocita situație de astăzi a Țării și a Statului. Grație acestor produse în serie, eșite din fabrica de diplome care a fost până acum universitatea românească, conștiința națională românească este atât de minoră și forțele potrivnice românismului atât de desvoltate.

Prin intermediul acestei studențimi, statul român a fost pus la dispoziția exclusivă a partidelor, cultura românească mediocrizată și transformată în capitol bugetar, civilizația românească o vorbă în vânt și biserica românească, creștină ortodoxă, îngenunchiată și neputincioasă în fața ofensivei din ce în ce mai înverșunate a sectelor.

Acestei mase studențești de totdeauna, lipsită de conștiință națională și disprețuitoare de jertfă pentru binele public, cât și conducătorilor eșiți din sânul ei, îi datorăm procentul celor 60% analfabeți, viața de cavernă a țărănimii românești, pauperizată și decimată de alcoolism și de tot cortegiul boalelor sociale, și desmățul vieții noastre colective, prezența celor două milioane de jidani cari secătuesc avuțiile naționale, pe scurt, existența unui stat fără forță înlăuntru și fără prestigiu în afară.

Acesta e bilanțul tragic al activității unei părți din studențimea universitară și nu cea mai puțin numeroasă. Citindu-l, ne cutremurăm dar nu descurajăm. Undeva, se deschide, din ce în ce mai larg, o poartă către alte lumi. Să mergem într'acolo, și sufletele noastre abătute se vor însenina.

Intr'adevăr, în ceasul al unsprezecelea, vorbim de anul 1922, au apărut zorii altei vieți. Porniți la luptă instinctiv, dibuindu-și metodele și țintele, conducătorii studențimii naționaliste și creștine au pus atunci temeliile de granit ale unui alt fel de vieață studențească, dela a cărei spiritualitate se adapă astăzi studențimea cea adevărată și chiar o bună parte din păturile vieții din afară de universitate.

Ridicată vitejește la locul ei de onoare, studențimea aceasta, călită de luptă și jertfă, a devenit pionierul unei alte lumi, a cărei acțiune depășea chiar viața studențească propriu zisă și intra în domeniul cel mare al vieții noastre naționale. Ei și numai ei, îi datorăm tot ceeace s'a înfăptuit în bine, în domeniul practic și spiritual, de atunci și până astăzi. Nucleul redus dela 1922, a crescut ca bulgărele de zăpadă pornit pe povârniș din vârful muntelui și s'a transformat într'o avalanșă uriașă sub care se vor îngropa, pentru totdeauna, ruinele lumii putregăite de astăzi.

Din rândurile acestei studențimi a neamului, s'au recrutat eroii și martirii cei mai de seamă ai cauzei naționale. *Oamenii cari n'au cunoscut în universitate decât împlinirea datoriei și suferința; cari au învățat, au răbdat și au luptat; cari n'au cunoscut gustul sucului bugetar și n'au servit drept unealtă nimănui; cari n'au cunoscut oficialitatea decât sub înfățișarea călăilor polițienești și nu au avut contact cu instituțiile publice, altul decât închisorile, cari au urmat un singur drapel: idealul; s'au hrănit cu o singură pâine: jertfa; au slujit un singur stăpân: neamul. Și n'au cunoscut odihna cea adevărată decât în pământul țarinei strămoșești, dăruită în ultima vreme cu atâtea morminte tinere.*

Aceasta este studențimea neamului. Dela ea așteptăm regenerarea întregii noastre vieți, chiar dacă numeric este deocamdată depășită, forța care o animă este de neînvins. Ea are o credință, o servește cu jertfă și o împlinește cu riscul vieții însăși. Nici o piedică, nimeni și nimic nu se mai poate așeza de-acum în fața frontului elitei de suflet, de minte și de simțire a nației românești.

In 1922 studențimea cea adevărată și-a găsit formula mântuirii ei și, într'un deceniu de luptă, aceasta a devenit formula mântuirii neamului întreg.

Victoriei finale nu-i mai lipsește decât data.

† VASILE MARIN
(Din „Crez de Generație").

Legiunea și Studenții

(Urmare din pag. 1)

România Mare"). E frumos. E revoluționar, dar noi nu-l cântăm. Nu ne-a oprit nimeni, n'avem nimic contra, dar nu-l putem cânta. Cântecul nostru este cântecul legionar. Asta spune totul. Asta definește poziția noastră față de Mișcare.

Identificarea studențimii cu Mișcarea Legionară a dat studențimii o importanță pe care nu o da ei nicio altă țară din lume.

Această identificare a costat, e drept, mult sânge. Ne-a costat în special viața Conducătorului.

In prigoana trecută toți conducătorii studențimii au fost omorâți:

Traian Cotigă, Gh. Furdui, Alex. Cantacuzino, Victor Dragomirescu, Gh. Gh. Strati, Teodor Tudose, Ion Antoniu, Ion Caratănase, Iosif Bozântan, Spiru Iordache, Boboc, etc., etc., toți au murit.

Toți președinții U.N.S.C.R. dela 1934 și până azi au fost măcelăriți. Iosif Bozântan a murit ca Președinte activ al Uniunii.

Corpul studențesc n'a murit însă. Și nici nu va muri atâta vreme cât se menține revoluționar și în cadrul Mișcării și atâta vreme cât se va păzi să declare pe toți studenții legionari.

Nu toți studenții sunt legionari

Și e bine așa. Din studențime Legiunea recrutează ce e mai bun și îi zice legionar. Massa studențească este însă toată în drept să se mândrească pentrucă chiar dacă nu e legionară trăește în spirit legionar.

Orice student român creștin, chiar dacă nu e legionar, se poate mândri zicând: sunt student. Asta înseamnă, nu sunt legionar, dar fac parte dintr'un corp în care domină spiritul legionar.

Viorel Trifa
Președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români

(„Cuvântul" 9 Nov. 1940).

„Moartea, numai moartea legionară"

Cu melodia bine ritmată a marșului, legionarii din toate unghiurile Țării, înalță biruitoare glasuri spre soare:

„Moartea, numai moartea legionară
„Ne este cea mai scumpă nuntă
[dintre nunți".

Și așa este. Legionarul este un om care s'a logodit cu moartea. *Iar cine nu s'a logodit cu moartea nu poate fi legionar.*

Orice om se va întâlni odată cu moartea: la sfârșitul vieții. Moartea e fatală, universală și inopinată. Toți însă uită de ea. Deaceea poporul și are o expresie caracteristică „Mi-am uitat ca de moarte".

A-ți uita de moarte însemnează a urî moartea. Căci amintirea cași uitarea au la fundamentul lor și o doză de afectivitate. Ori cine urăște moartea nu se poate nicicând logodi cu ea.

Ce însemnează a te logodi cu moartea? Insemnează a prinde din imensitatea doliului ei, un sens — un singur sens — pozitiv, și la urma urmei *a o iubi și a-ți conduce viața sub semnul ei.*

A te logodi cu moartea însemnează a accepta *fatalitatea morții.* A accepta condiția ta omenească, destinul tău unic de om. Dar mai însemnează ceva: *A renunța la vremelnicia pământului și a privi cu seninătate spre veșnicie.*

Majoritatea oamenilor se tem de veșnicie și se ascund ca sobolii în subteranele satisfacțiilor obscure ale vieții cotidiene. Insuși poetul declară — cu toată poziția lui de idealism — că:

„Nu de moarte mă cutremur
Ci de veșnicia ei."

Legionarul nu se teme de moarte, pentrucă e în deplină armonie cu veșnicia ei.

Și mai mult. Tot din contactul anticipativ cu moartea, legionarul a cules *gustul veșniciei.* Vorba lui, faptele lui, viața și moartea lui *aromesc a veșnicie.* El e un caracter, e un mistic, un făuritor de istorie, un biruitor al morții tocmai fiindcă consideră moartea *„cea mai scumpă nuntă dintre nunți".*

Tot prin moarte legionarul a ajuns la un grad superior de iubire. *Cel ce trăește în duhul creator al morții este imposibil să nu se simtă frate cu toți aceia care, cași el, au acelaș destin.* De aici și până la solidaritatea cosmică nu-i decât un pas.

Dar inopinanța morții n'are vre-un sens? Ba da. *„Memento mori" este controlul cel mai sever al legăturii omului cu veșnicia.* Când se va desființa proverbul „mi-am uitat ca de moarte" *lumea va păși pe drumul perfecțiunii.* Căci adesea imperfecțiunea este uitare.

Priviți Mișcarea Legionară în ceeace are ea mai autentic, în morții ei. Toți au fost niște logodnici ai morții. De aceia sunt eroi. *Și noi vom fi ca ei — adică vom fi legionari adevărați — numai dacă vom trăi în climatul lor: iubirea morții.*

Nu e așa că prin iubirea morții V'ați ridicat atât de sus — și aici și dincolo — „Domnule Banea?"

Preot Ioan Opriș.

Dl General ION ANTONESCU, Conducătorul Statului Național Legionar, a plecat la Roma, fiind invitatul guvernului fascist. Acolo va avea întâlniri cu Ducele Bennito Mussolini.

Plecând, interimatul Președinției Consiliului de miniștri îl deține HORIA SIMA, Comandantul Mișcării Legionare.

La plecarea d-lui General, Horia Sima, între altele a spus: „Dv., Domnule General, sunteți predestinat să dați raporturilor dintre România Legionară și Italia fascistă sinceritate și trăinicie".

Universitatea Clujului şi-a redeschis porţile

Mai mult ca oricând deschiderea Universităţii Clujene se ridică în acest an de grele încercări la importanţa unui eveniment naţional. Simbol al Ardealului, Universitatea „Regele Ferdinand I" aduce cu sine durerea fraţilor rămaşi sub robie străină.

Ea trebue să ne fie o continuă aducere aminte, rană sângerândă în trupul sfâşiat al Patriei . .

Deaceea deschiderea ei a fost o revizuire a conştiinţelor de român şi frate.

Insuşi d-l *general I. Antonescu*, Conducătorul Statului şi d-l *Horia Sima*, Şeful Mişcării Legionare au mărturisit aceasta prin prezenţa d-lor.

Incă din 9 Nov. Sibiul se pregătea de sărbătoare. Sâmbătă seara, cu torţe aprinse, studenţii au dat semnal bătrânului oraş: Treziţi-vă cu toţi, spuneau sclipirile din ochii lor; treziţi-vă! Peste toate puterile răului, noi trecem biruitori, cu fruntea sus.

Studenţii legionari în Piaţa Regele Ferdinand din Sibiu

Duminecă dimineaţa oraşul strălucea în tricolor, iar sutele de cămăşi verzi se scurgeau spre gară întru întâmpinarea înalţilor oaspeţi.

La 9.30 Rectorul Universităţii, d-l prof. Sextil Puşcariu, Comandantul Corpului 7 Armată, d-l gen. Leventi, primarul oraşului, dr. A. Dörr, preşedintele Centrului Studenţesc „Petru Maior" al Ardealului, Gh. Vornica, şi Gr. Anghelescu, şeful Centrului studenţesc legionar, în fruntea câtorva sute de studenţi legionari, au urat bun sosit oaspeţilor.

Apoi cortegiul s'a îndreptat spre Catedrala ortodoxă, unde s'au ridicat rugăciuni pentru profesorii şi studenţii Universităţii. I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae Bălan a rostit o frumoasă predică în care arăta că Universitatea trebue să fie şcoală de profetism naţional şi sfârşia cu cuvintele parafrazate ale bibliei „De te voiu uita Ardeal, uitată să fie dreapta mea şi să mi se lipească limba de cerul gurii mele dacă voiu înceta să propovăduesc dreptul tău".

A urmat festivitatea la Teatrul Municipal.

Pe scena frumos împodobită, având în fund pe panou verde chipul Căpitanului, şi sub el al martirului Ionel Moţa, au luat loc în mijloc d-l rector al Universităţii şi Senatul Universitar, iar în dreapta d-l general *Ion Antonescu*, *Horia Sima*, Comandantul Mişcării Legionare, dl Mihai Antonescu, ministru al Justiţiei, dl Tr. Brăileanu, ministru al Educaţiei Naţionale şi Al. Constant, ministrul propagandei. In stânga d-nii prof. E. Racoviţă, pentru Academia Română, prof. P. P. Panaitescu, Rectorul Universităţii din Bucureşti, dl dr. Albert Dörr primarul oraşului şi dl Gh. Vornica, preşedintele Centrului studenţesc „Petru Maior" al Ardealului.

In fund crainicul postului de radio anunţă ţării şi lumii marele eveniment.

Cel dintâiu ia cuvântul dl Rector al Universităţii, arătând sumar activitatea din ultimii douăzeci de ani ai înaltului institut de cultură. In cămaşă verde, prof. Puscariu, care încă cu mulţi ani înainte înţelesese chemarea Căpitanului, cerea înfrăţirea catedrei şi a băncii, a profesorului şi a studentului întru mărirea neamului nostru. La sfârşitul cuvântării d-sale, corul studenţesc legionar a intonat Imnul Regal şi Imnul Ardealului legionar.

A vorbit deasemenea dl ministru Tr. Brăileanu, prof. Racoviţă, prof. P. P. Panaitescu, pentru Universitatea din Bucureşti şi dl Dr. A. Dörr, primarul oraşului. Dl Gh. Vornica, preşedintele Centrului „Petru Maior", a adus cuvântul studenţimii gonite, umilite atâta vreme, studenţimea care participa de astă dată real, cu trup şi suflet la deschiderea cursurilor. Aducea cuvântul celor ce se vruseseră „zidari de veacuri viitoare" şi „temelie de trupuri frânte şi suflete chinuite" pentru neamul acesta. Vorbea fiul închisorii, cel mult chinuit, exprimând hotărârea tuturor de a învinge toate puterile vrăjmaşe.

Dl General Ion Antonescu a rostit apoi apelul D-Sale către fraţii ardeleni, călcând după Biruinţă pentru prima oară pe pământul însângerat. „Ardeleni, fraţi dragi şi încercaţi, cugete risipite, vetre stinse şi trădate, Români smulşi din glia sfinţită de sudoarea muncii strămoşeşti, vouă vă închin azi toată durerea şi toată nădejdea mea" — spunea Conducătorul Statului. Noi plătim azi greu greşelile trecutului, dar prin hotărâre şi carte vom învinge. Deaceea Universitatea pripeagă a Clujului trebue să fie „făclia care despică drumul viitorului naţional".

Sărbătoarea s'a sfârşit prin promoţia întâilor doctori ai Universităţii refugiate.

Nenorocirea ce s'a abătut însă asupra ţării a determinat suspendarea festivităţilor ce trebuiau să aibă loc în continuare. Inalţii oaspeţi au părăsit imediat oraşul nostru.

CUTREMURUL

O nouă încercare, o nouă durere. Care va trebui să fie a tuturor, nu numai a celor loviţi de soartă. Pentru aceasta sufletele noastre cheamă pe toţi cei cari, simţind durerea noastră, sunt gata să sară în ajutorul nenorociţilor. Cu ce pot. Căci toţi să ştie că în locurile de jale dela Bucureşti, Ploeşti, Valea Prahovei, Buzău, Galaţi, Bârlad şi mai ales Focşani, Panciu şi toată ţara Vrancei, au sărit gata de jertfă, legionarii. S'au înfrăţit cu ei din ceasul cel dintâi al dezastrului tinerii camarazi fascişti, veniţi la noi pentru sărbătoarea dela Iaşi şi camarazii ostaşi germani. Cu toţii — cu armata noastră. S'a format dintre legionari şi o echipă gata de moarte, care să scoată din subteranele blocului Carlton, unde erau gaze şi apă, pe cei cari mai vieţuiau sau cadavrele.

Dezastrul cel mare a fost la acel bloc care s'a dărâmat complect. Arhitectul a fost arestat. La fel şi alţi arhitecţi.

Până la această dată numai în Bucureşti sunt rănite vreo 200 de persoane şi câteva zeci de morţi.

Oraşele Focşani şi Panciu aproape în întregime au suferit pagube.

Peste tot lucrează, din răsputeri, echipe de legionari.

Cu ei trebue să contribuim şi noi, mai ales cei din părţile Ţării, cari n'am fost loviţi.

Peste toate necazurile, însă, să nu descurajăm căci, până la urmă, vom birui.

Studenţii Arhanghelului

Il văd pe *Căpitan* student, şi pe *Moţa* şi pe *Banea*.

Studenţi luptători ai luminii cereşti, ostaşi ai Domnului Iisus într'o lume copleşită de întunericul tuturor păcatelor şi dezertărilor. *Voinţe încordate împotriva moliciunii plăcerilor deşarte, săbii pornite împotriva laşităţii, îmbuibării şi nedreptăţii.* Cruciaţi ai dreptăţii româneşti şi creştineşti, *ostaşi ai Arhanghelului Mihail împotriva tuturor puterilor întunericului*, cari voiau să sugrume sufletul neamului, aşa au fost studenţii de demult: *Corneliu Codreanu*, *Ion Moţa*, *Tudose Popescu*, *Ilie Gârneaţă*, *Ion Banea* etc.

Ei au pornit luptă de redeşteptare naţională în duhul Arhanghelului Mihail, ca legionari ai Arhanghelului. Prin rugăciune şi port, prin înfrânare şi lepădare de sine şi de toate plăcerile deşarte ale lumii acesteia, ei s'au unit cu Arhanghelul din cer, căpătând putere din partea lui, lumină din lumina lui şi sabie de foc din sabia lui de care fug şi se înfricoşează toate puterile iadului.

Şi rămânând în duhul Arhanghelului, luptând şi înălţându-se sub scutul Arhanghelului, cu sabia lui neînfrântă, studenţii de demult, studenţii Arhanghelului, au urcat muntele suferinţii, au trecut prin pădurea fiarelor, au ieşit şi din mlaştina desnădejdii. Mulţi dintre ei au fost chemaţi de Arhanghel, în Legiunea lui din cer.

Aşa au trăit, aşa au luptat şi aşa au biruit studenţii Arhanghelului Mihail.

Drumul studenţilor de azi e deschis şi luminat, sfinţit şi înălţat de lupta şi jertfele studenţilor de demult ai Arhanghelului. Ei nu mai au de înfruntat grozavele greutăţi şi sângerări ce s'au pus în calea deschizătorilor de drum. Ci ei trebue doar *să le urmeze pilda*.

Dar a călca pe urmele studenţilor Arhanghelului, a-ţi încorda voinţa pe treptele lepădării de sine şi de deşertăciunile lumii, a-ţi înălţa sufletul în lumina lui Hristos ca pe o sabie împotriva diavolului, spre a tăia din tine tot ce e ispită şi stricăciune, — asta nu e uşor. Vei avea de urcat şi pe acest drum munţii de suferinţă ai lepădării de sine, vei avea de trecut prin pădurea fiarelor sălbatice din tine şi din afară, şi vei ajunge uneori chiar în mlaştina desnădejdii, căutând să-te întorci la lume şi la plăcerile ei deşarte. Ţi se va părea ameţitoare înălţimea. Dar nu trebue să te uiţi înapoi, spre prăpastia din care ai plecat. Ci să priveşti numai înainte, în sus, spre Iisus cel răstignit, spre sabia Arhanghelului, spre Golgota Căpitanului, spre jertfa lui Ion Moţa.

Aşa vei fi student al Arhanghelului, adică legionar al Căpitanului. Numai aşa. *Un student al petrecerilor şi balurilor aţâţătoare şi pierzătoare de suflet, al chefurilor şi destrăbălărilor, nu poate fi student al Arhanghelului, nu poate fi legionar, decât cu numele şi cu cămaşa verde.* Să nu se amăgească cineva. *Pilda şi chemarea Căpitanului nu admite compromisul, amestecul luminii cu întunericul, amestecul jertfei cu mocirla destrăbălării de orice fel.* Ci numai lepădare de sine, numai luptă şi jertfă spre curăţirea şi înălţarea sufletului, spre marea ruptură de omul vechiu, spre totala răstignire şi moartea noastră faţă de lume şi păcat întru învierea la viaţa cea nouă a *omului nou*.

Aceasta trebue să fie lupta studenţilor de azi şi de totdeauna spre a fi studenţi ai Arhanghelului şi ucenici ai Căpitanului. Şi prin rugăciune şi post, luptând cu ochii ţintă la Iisus şi cu icoana Căpitanului în suflet, orice student va putea fi un legionar al Arhanghelului.

Deci cu Arhanghelul înainte, pe urmele Căpitanului.

Preot **Nicolae Vonica**

„Să stăm cu mâinile în sân ca să pierim în mizerie, în frig, în ploi şi vânt? Nu! Ci cu credinţa în Dumnezeu să pornim la lucru şi încetul cu încetul, să ne clădim o nouă casă, care să fie de două ori mai frumoasă. Iată „Legiunea", la care am pus o întâie piatră de temelie".

(Radu Mironovici: Scrisoare către un frate dela sat. „Pământul Strămoşesc" Nr. 2/1927)

Moţa-Marin,

Nu ne pasă dacă vom rămâne singuri, părăsiţi de rude şi prieteni.

Moţa - Marin,

Nu ne pasă dacă vom cădea sdrobiţi sau sfârtecaţi în lupte.

Moţa - Marin,

Nu ne pasă dacă vom vedea sau nu ziua biruinţii.

Moţa - Marin,

Jurăm să fim la înălţimea dumnezeiască a jertfei voastre.

Moţa - Marin,

Jurăm să mergem pe drumul de sânge al jertfei voastre.

Moţa - Marin,

Jurăm ca din propria noastră cenuşe să clădim în veacuri nemurirea neamului nostru biruitor.

*

Legăminte sfinte şi 'nplinite. Cu dragoste pentru Căpitan, pentru Neam. Cu eroism şi crâncene suferinţe. Cu totală lepădare de sine. Iar glăsuirea acestui legământ, au făcut-o studenţii ultimului procongres studenţesc din 1937 — Ianuarie — ţinut la Timişoara.

ROMÂNI,

Soarta ne-a supus la o nouă încercare. In faţa loviturilor şi a voinţei supreme ne înclinăm dar nu dăm înapoi.

Cu fruntea sus o luăm dela capăt şi mergem cu braţele încordate, înainte.

Este învins numai cine se dă învins.

Orice s'a întâmplat şi orice se va mai întâmpla, cred cu voi şi credeţi cu mine în biruinţă.

Cu cât loviturile vor fi mai mari, cu atât dârzenia noastră va trebui să fie mai mare, munca noastră mai încordată şi voinţa noastră de a învinge mai fără de limită.

Orice a fost, orice ne mai aşteaptă, să privim înainte.

Aşa voiu face eu; aşa vă cere şi vouă destinul să faceţi.

ROMÂNI,

Nu cerşim nimic dela nimeni.

Omul cade când se crede căzut.

Omul moare când se lasă să moară. Am pierdut mult, am pierdut multe.

Munca fiecăruia, munca în frăţie şi unire, munca fără cârtire şi fără şovăire, munca din zori până în zori, a tuturora, ne va duce încet dar sigur, la capăt.

Clădind, dela temelie, cu sudoarea frunţii şi cu răbdare, piatră peste piatră, vom ajunge să implântăm Stindardul nostru, nepieritor şi falnic, pe culmile pe cari atâtea generaţii, înaintea noastră, au dorit şi au visat, au suferit şi s'au sacrificat să-l implânte. A vrut voinţa, în contra căreia nu te poţi împotrivi, ca o nouă greutate să fie adăugată la acelea pe care le-am găsit în calea mea la 6 Septemvrie.

Nu dau înapoi.

Pentru voi, numai cu voi şi prin voi, voiu învinge.

ROMÂNI,

Sus inimile!

GENERAL ANTONESCU

Să plece clica!

Evenimentul cel mai de seamă, produs îndată după proclamarea României Legionare, a fost, pentru studenţimea Universităţii Ardelene, demisia, apoi punerea în disponibilitate, a călăului ei Nr. 1, Florian Ştefănescu-Goangă.

Păcat că studeţimea clujană, nu poate sărbători acest eveniment de seamă, în noul Colegiu Academic, în sala de marmoră, destinată iniţial serbărilor studenţeşti, nu reuniunilor şi balurilor aristocratice, în timp ce noi eram obligaţi a cerşi înalta aprobare a „dictatorului" şi a valetului său cu păr puţin, stimabilul domn Vătăşescu, oridecâteori vroiam să avem sala.

Da, studenţii erau obligaţi să închirieze cu plată „sala lor de petrecere", la a cărei amenajare ultraluxoasă, contribuiseră cu milioane grele.

Păcat, că nu putem sărbători evenimentele acolo!

A avut grijă Goangă, împreună cu toate „goangele", cu toată puzderia plutocraţilor româno-iudeo-masoni, care au condus până eri această nenorocită ţară, să pregătească, încet dar sigur, cedarea ei pe mâini străine...

De greşelile acestea nu ne ocupăm noi. Nu le judecăm noi. Are cine. Noi rămânem la „disecţia" acestui călău No. 1, al Studenţimii române creştine. Disecţia lui? O înşiruire de fapte murdare şi urâte, atât în viaţa particulară, cât mai ales în viaţa publică, oficială.

Viaţa publică? O serie întreagă de atentate criminale, lovind în ceeace studenţimea a avut şi are mai sfânt: *onoarea.*

Căci, cine nu-şi aminteşte oare, de memorabila închidere a Universităţilor din Martie 1937, când studenţii, goniţi din căminuri, cu bagajele în spinare, erau mânaţi dinapoi, aproape bruscaţi, la gări, iar de aci trimişi în „vacanţă forţată", cu „buletine de transport" ca vitele?

Pe vremea aceea, Goangă nu era numai rector al Universităţii din Cluj. Era şi subsecretar de stat la Ministerul Educaţiei Naţionale. El dictase măsura! Işi închipuia că ia o măsură înţeleaptă, evacuând centrele universitare.

Nefericitul! Ce amarnic s'a înşelat!

Aceşti studenţi, prigoniţi de guvernul ţării, împiedecaţi de a face carte, tocmai de aceia care, dela diferite tribune strigau: „Studenţii la carte!", nu s'au dus acasă pentru ca să doarmă.

Constituiţi în echipe de propagandă, ei au pornit într'un ureş impresionant, străbătând ţara în lung şi lat şi pregătind victoria electorală memorabilă din Decembrie a aceluiaşi an, a partidului „Totul pentru Ţară".

Acelaşi satrap cu multe pseudonime şi porecle meritate, a desfiinţat organizaţiile studenţeşti, singurele tribune de protest şi apărare al studenţimii. A închis căminele studenţeşti, care fiind ieftine, uneori chiar gratuite, erau populate de studenţii săraci, obligându-i pe aceştia, să locuiască taverne întunecoase şi reci, îndurând astfel cea mai neagră mizerie, în vreme ce de burse, care în ultimul timp luaseră două forme — burse universitare şi burse guvernamentale — se bucurau studenţii aristocraţi, cari le cheltuiau în banchete şi petreceri.

Când fostul Rege, a inaugurat Colegiul Academic din Cluj, observând lipsa studenţilor dela ceremonie, l-a întrebat pe Goangă: — „Unde sunt studenţii?" „Să vină studenţii!", dânsul a pornit o ceată de aghiotanţi, la vânătoare de studenţi.

Constatând că numărul celor adunaţi este insuficient, a dat ordin sergenţilor de stradă, pe cari îi avea la dispoziţie, să desbrace uniforma lor poliţienească şi îmbrăcându-i în frac, le-a pus insigne studenţeşti în piept şi introducându-i în balconul salei de marmoră, le-a dat instrucţiuni ca la un semnal al său discret, să întrerupă prin ropote de aplauze, anumite pasagii ale discursului regal şi pe al său personal.

Studenţimea legionară, ţinea în acest timp, în sala festivă a căminului „Ardealului tânăr legionar", devenit mai târziu în mod simbolic, căminul „Ionel Moţa", o şedinţă, jubilând eşecul rectorului.

Alma Mater Napocensis, care încurând îşi va redeschide porţile în pribegie, răsuflă totuşi astăzi uşurată.

Insfârşit, a plecat călăul! Dar a rămas clica!

Şi pare-se că dânsul influenţează, prin trecutul său de tristă amintire, această clică.

De aceea, pentru binele şi prosperitatea Universităţii din Cluj-Sibiu, e cazul ca odată cu plecarea lui Goangă, să plece toată clica, în frunte cu mâna dreaptă a călăului...

Are un cuvânt de spus şi studenţimea sibiană.

Numai prin plecarea ei, ni se va da satisfacţie deplină.

ROMULUS STRĂUŢIU
stud. med.

Insemnări, fapte, informaţiuni

INFORMAŢIUNI

EXTERNE

— Fostul prim-ministru al Angliei, Neville Chamberlain, a murit, fiind în vârstă de 71 de ani.

— Mareşalul Goering a avut o întâlnire la Paris cu vice-preşedintele consiliului de miniştri francez, dl Laval.

— Dl Molotov, preşedintele sovietului comisarilor poporului, a făcut o vizită dlui Hitler, la Berlin. Incercările interesate ale Angliei de a prezenta raporturile germano-ruse ca îndoelnice, prin această vizită, mai ales, se vede limpede că eşuiază.

— Trupele italiene continuă să înainteze în Grecia. In munţi italienii au ocupat poziţiile strategice cari domină inamicul. Englezii au încercat să debarce trupe în insula Creta. In momentul debarcării, vasele engleze au fost atacate de aviaţia şi vasele de răsboi italiene. Pierderile engleze au fost foarte însemnate, după cum comunică chiar corespondentul agenţiei engleze.

— Numeroase uzine de armament, căi de comunicaţie, linii ferate, o tabără de trupe, o centrală electrică şi aerodromuri din Anglia au fost bombardate de aviaţia germană. Intr'un atac dat contra unor vase engleze la 500 kilometri spre sud de Irlanda, în Oceanul Atlantic, un mare vas de comerţ englez de vre-o 25.000 tone a fost scufundat. Numai o escadrilă de avioane de bombardament în picaj, a locot.-col. Hagen, a scufundat dela începutul ostilităţilor 210.000 tone de vase de comerţ engleze şi a avariat 306.500 tone de vase. Această escadrilă a nimicit: un monitor, 4 contratorpiloare, 3 vase-far, 6 crucişetoare, un crucişetor de apărare antiaeriană şi 10 contratorpiloare.

— Dl Wheeler, senator democrat bine cunoscut, scrie că America dacă ar intra în răsboi contra Germaniei, n'ar putea câştiga nimic, dar ar putea pierde foarte mult şi în primul rând şi-ar pierde democraţia. Dorinţa Americei este ca nimeni să nu se amestece în treburile ei. In consecinţă, scrie dl Wheeler, nici ea nu trebue să se amestece în afacerile interne ale altor puteri. Atâta vreme cât guvernul american va rămâne credincios acestui principiu şi va respecta voinţa poporului, el nu se va lăsa târât în aventura nebunească a unui răsboiu.

— In urma primejdiilor din ce în ce mai mari pe care le prezintă bombardamentele aeriene germane, parlamentul britanic a fost transferat într'o localitate care este ţinută secret.

INTERNE

— Sâmbătă 9 crt. a avut loc inaugurarea cinematografului C. M. L. fost Scala, trecut sub conducerea Secţiei Cinematografice Legionare. In cursul acestei săptămâni se vor deschide şi inaugura şi alte cinematografe legionare.

— In Iaşul primelor lupte legionare a reapărut revista „Pământul Strămoşesc", cea dintâi publicaţie de luptă şi doctrină legionară. Spunea Căpitanul că „Pământul Strămoşesc" va reapare numai în ziua biruinţii. Azi — „biruinţa nu-i deplină" — dar „Pământul Strămoşesc" reapare în mijlocul luptei şi sforţării uriaşe legionare. „Vom lupta din răsputeri ca ziua biruinţei depline să fie cât mai apropiată. Ziua în care Neamul regăsit, întărit, să fie stăpân şi în care Iaşul înstrăinat să fie românesc. Ne-o cer Galata, Cetăţuia, Râpa Galbenă, Piaţa Unirii, Mitropolia, Universitatea, ne-o cer sfintele locuri sfinte, ne-o cere Căpitanul, ne-o cere Moţa. „Pământul Strămoşesc" ne cheamă să-i muncim ogorul", să-i uşurăm povara, să-i luminăm cărarea", a scris în primul număr di comandant al Bunei Vestiri Corneliu Georgescu.

— Comisiunea pentru controlul averilor foştilor demnitari, de pe lângă Ministerul Justiţiei, a citat pentru cercetări, în intervalul dela 6—16 Noemvrie a. c. pe următorii foşti demnitari: Dimitrie Gusti, Victor Iamandi, Eduard Mirto, Mihai Popovici, General Florea Ţenescu, C. Xeni, inginer Ion Macovei, Stan Vidrighin, General Dr. N. Marinescu, General Ştefănescu-Amza, General Mihail Ionescu, Dimitrie Iuca, Grigorie Oghină, Ion Lupaş, inginer Ilie Popescu, Nicolae Filipescu, Prof. D. Gherman, V. Cristodorescu, I. Buzdugan, Eugen Cerchez şi Ovidiu Demetrescu.

— Pentru a veni în ajutorul populaţiei din suburbanele Capitalei, organizaţia economică legionară a înfiinţat măcelării în halele suburbanelor Colentina şi Şerban-Vodă, în care se va vinde carne pe preţ redus. Astfel în prima zi de funcţionare s'a vândut, carnea de vacă cu 42 lei kgr., carnea de porc cu 64 lei kgr. şi carnea de berbec cu 36 lei kgr., pe când măcelăriile din Capitală au vândut carnea de porc cu 90 lei kgr. şi carnea de vacă cu 64 lei kgr. In cursul acestei săptămâni vor lua fiinţă măcelării legionare şi în celelalte suburbane.

— In ziua de 17 Nov. a. c. ora 6 p. m. va avea loc serbarea festivă de deschidere a cursului de limba şi literatura italiană din Sibiu.

Serbarea va avea loc într'o atmosferă de curată înfrăţire italo-română-fascistă-legionară.

— D. Fabricius Ministrul Germaniei în Ţara noastră a donat pentru sinistraţii loviţi de cutremur 100.000 lei.

— Funcţionarii publici, în viitor, nu se vor mai putea căsători cu femei de naţionalitate streină.

Redacţionale

Scriem colaboratorilor noştri: Numărul 4 al foii noastre va fi închinat „*Ajutorului Legionar*"; numărul 5 — notă generală — *muntele suferinţii*; numărul 6 notă generală — *pădurea cu fiare sălbatice*; iar numărul 7 — notă generală — *mlaştina desnădejdii*. Rugăm ca articolele trimise pentru publicare să nu fie mai lungi decât cel mult o coloană.

Administrative

Acest număr este ultimul ce se trimite ca probă.

Cei cari doresc să-şi aibă mai departe foaia să ne trimită de îndată abonamentul.

Foaia apare de două ori pe săptămână.

Abonamentul este:

Pe un an	300 Lei
Pe jumătate de an . .	150 Lei
Pe un sfert de an (3 luni)	75 Lei

Un număr se vinde cu 3 Lei

Pentru depozitari (desfăcători)

Toţi depozitarii şi organizaţiile cari au mai multe numere sunt stăruitor, rugaţi să facă decontarea **tot la o lună.**

Organizaţiile să ne înştiinţeze de îndată câte numere să le trimitem.

Este de dorit o bătălie a abonamentelor.

Aşteptăm să-şi facă toţi datoria!

Administraţia.

Redactor responsabil: Diacon Nic. Constantin. Tiparul Tipografiei Vestemean, Sibiu Cenzurat.